

HIRDETÉSEK

- ❖ Istentisztelet Akarattyán vasárnap 9-kor a Könyvtárban (Iskola u.)
- ❖ Istentisztelet Kenesén vasárnap de. fél 11-kor a templomban
- ❖ Gyermekestentisztelet Kenesén vasárnap fél 11-kor a Gyül. teremben
- ❖ Bibliaóra szerdán 16 órakor a Gyülekezeti teremben

- ❖ Jövő vasárnap lesz a kenesei gyülekezetet is magába foglaló lelkeszi kiskör **2. szószékcserés istentisztelete**. Ez alkalommal Lukátsné Orovicz Piroska, várpalotai lelkipásztor szolgál közöttünk.
- ❖ Január 8-án, pénteken 18 órakor lesz az **IFI** soron következő alkalma. Szeretettel várjuk a 15-20 éves fiatalokat!
- ❖ Az elmúlt héten hétfőn, december 28-án kísértük utolsó földi útjára **Csizmadia Istvánné (Dávid Eszter)** 80 esztendőskorában elhunyt testvérünket. Gyászoló szerettei számára Isten vígasztaló kegyelmét kérjük!

*Korábbi igehirdetések, fényképek,
információk a gyülekezet honlapján
az alábbi címen:*

<http://refkenese.extra.hu>

Balatonkenesei Református Egyházközség

**8174 Balatonkenese, Táncsics M. u. 13. Tel.: 88-481 348. E-mail: refkenese@gmail.com
<http://refkenese.extra.hu>**

Lelkészek: Németh Péter (30-377 9033) és Némethné Sz. Tóth Ildikó (30-444 7399).

Gondnok: Gerner János.

Lábam előtt

Mécses

a Te igéd

Kenesei és akarattyai református igehirdetések * 2010. január 3.

Olvasmány: Lukács evangéliuma 2,21-32

Alapige: Lukács evangéliuma 2,34-35

„Simeon pedig megáldotta őket, és ezt mondta: Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak, ... hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata.”

Mai alkalmunkon szülők, keresztszülők kisgyermeket hoztak a gyülekezet közösségébe, a templomba, hogy a keresztség sákramentumában e kisfiú befogadtassék Krisztus szövetségébe, Isten népébe.

Felolvasott ígénkben hasonló jelenetről hallottunk: Mária és József elvitték az alig másfél hónapos Jézust a jeruzsálemi templomba, hogy a törvény előírása szerint bemutassák és áldozattal megváltsák az Istennek szentelt elsőszülöttüket.

Karácsony betlehemi történetének idillikus képei – pásztorok, angyalok – után egy újabb kedves jelenet: öregember kisbabával a karján. Az idős Simeon boldogan tartja Jézust, és hálát ad a megígért Messiásért, de ezt követő szavai mégis kíméletlenül őszinték: e kisgyermek jelül adatott, mely sokaknak elesést és összetörettetést, másoknak felemeltetést és megtartatást jelent. Átala lelepleződik és megítéltetik az emberi szív, a gondolat, az élet...

Mai ígénk tőlünk is azt kérdezi: ki számunkra a betlehemi gyermek. Kicsoda Jézus? Egy jelentős történelmi személy, egy bölcs tanító, egy vallásalapító, a „szeretet szimbóluma”, vagy valóban Ő Istennek emberré lett, földre jött Fia?!

Olyan jelként adatott Ő, amely állásfoglalásra kényszerít. Mint az utélagazásnál álló jelzőoszlop, amelynél döntened kell, mit választasz, ha tovább akarsz menni. Nem mehetünk úgy tovább az életünk útján, mintha karácsony nem történt volna meg, Isten nem jött volna el hozzánk!

Ézsaiás próféta könyvének 7. fejezetében egy nehéz történelmi helyzetet ír le. Izráelt ellenség támadja, s Áház királynak döntenie kell: Istenben bízunk vagy saját eszében és katonai szövetségeseiben. Ő pedig elutasítja a prófétát, mert nem akarja, hogy Isten beleszóljon a dolgába. Áház király nem akart jelet, mégis kapott, felhangzott a prófécia: „Íme a szűz fogan méhében, és fiút fog szülni, és Immánuelnek nevezik el!” Velünk-az-Istennek nevezik el!

Talán Áház királyhoz hasonlóan nekünk is sokszor kényelmesebb lenne, ha Isten távolságot tartana tőlünk. Hiszünk mi, gyakoroljuk is a vallásunk, elmegyünk a templomba nagyünnepen vagy nagy családi alkalmon, ha mi akarunk Tőle valamit.

Ő azonban ne akarjon akármit, ne kérdezzen folyton, ne állítson válaszút elé! Ha elmúlik a karácsony, ha véget ér az istentisztelet, és továbbmegyünk a mindennapi életünkbe, döntéseinkbe, kapcsolatainkba, ne akarjon olyan nagyon „velünk lenni”, beleszólni!

Pedig ez a jel adatott, itt van, megszületett, él! És nincs más jel! Jézus maga mondja, mikor hallgatósága csodálatos jeleket követel tőle, hogy nincs más, csak a Jónás próféta jele. Jónás három napot és éjet töltött a halálos mélységben, a tenger fenekén a nagy hal gyomrában, de Isten kiemelte onnan. A korábban engedetlen próféta pedig elment Ninivébe, prédikált, és a város megtért.

Jézus azt mondja magáról: Én magam vagyok a jel! Isten szabadító szeretetének emberré lett jele. Halálom Istennek embert kereső, megmenteni akaró, megszólító közelségének a jele. És feltámadásom a harmadik napon Isten hatalmának, életet teremtő erejének a jele. Nincs más jel.

Pedig sokszor – mint a korabeli zsidók – mi is azt kérnénk: Ha már jel, Isten jelenlétének a jele, akkor olyan legyen, akkor és úgy, ahogy én szeretném! „Na most segíts, Isten az égbe”, ha vagy!”

Isten valóban kész segíteni, engedni, hogy megtapasztalhassuk jelenlétét, de nem úgy, mint egy kávéautomata: csak akkor megyek oda, ha szeretnék egy forró feketét, és még ott is eldönthetem, hogy tejjel, cukorral vagy anélkül akarom...

Az Úr Krisztus nem kívánságteljesítő automata, hanem köszikla! Si-meon elesésről és felemelésről beszél, és ezzel felidézi újracsak Ézsaiás szavait: Isten követ tesz Izráel elé. Kikerülhetetlen sziklát, amelybe vagy beleütköznek, belebotlanak, elesnek és összetörnek, vagy amely számukra szilárd alap, drága sarokkő lesz, amire ráépülhet az élet, és örökre meg tud tartani.

Krisztus ebben a világban, mindannyiunk életében kikerülhetetlen jel. Ha ellene állsz, ellene mondasz, próbálsz kikerülni, nem észrevenni, ha csak lehet, ... akkor bármily biztos léptekkel is masírozol vagy óvatosan, ügyesen lépdelsz – a vége zuhanás és összetörettetés. Aki a karácsonykor emberré született Isten Fiára „nem”-et mond, az életre mond nemet.

Ha pedig felismered és elfogadod, akkor ki tudod mondani, amit annak idején a tanítványok: Uram, kihez máshoz mehetnénk, nálad van az örök élet beszéde!

Ha igazán helyet adsz neki az életedben, benne bízol, ráépíted az életed, akkor bármit is hoznak az ünnep utáni hétköznapiak, rád érkező élet és halál – Ő meg tud menteni, meg tud tartani.

Legyünk igazán őszinték, mikor e jel előtt megállunk, mert mutathatunk és mondhatunk bármit másoknak, önmagunknak, Őelőtte nyilvánvaló a szív gondolata.

A szívünk legmélyének döntése számít, életreszóló döntésünkre vár.

(Elhangzott: 2009. december 27-én)